

**Posudek na práci přihlášenou na Celostátní studentskou vědeckou konferenci
*Historie 2020.***

Zdeněk KOLAFKA, *Americký narativ Alexandra Scotta Witherse – Život na hranici severoamerických kolonií v polovině 18. století dle kronik a souvisejících pramenů*,
Katedra historie FF UJEP.

Mgr. David Tomíček, Ph.D. (odborný asistent KHI FF UJEP)

Zdeněk Kolafa si jako téma své soutěžní práce vybral jednu z možných odpovědí na otázku, jak se anglickým osadníkům, resp. britským vojákům podařilo získat geografický prostor horního toku řeky Ohio a oblasti Velkých jezer, což vedlo k jejich narůstající a dlouhodobé dominance na severoamerickém kontinentě (to platí především v případě anglických osadníků, kteří se stali Američany). Využil přitom prameny, které s časovým odstupem reflektují dramatické události zápasů mezi Francií a Velkou Británií (v evropském pojetí je tento konflikt známý jako sedmiletá válka). Písemná svědectví o této době a o krvavých dnech tuto dobu provázejících byla v podobě edic sestavena v době, kdy již identita shromažďovatelů a přepisovatelů takových příběhů nebyla anglická, leč americká. Přesto je zajímavé pozorovat, že emoční zabarvení těchto vyprávění je stále anglické, obdobně jako historická paměť.

Předkládaná práce je stále prací juvenilní, proto lze tolerovat některé nedostatky. Usiluje nicméně o uchopení problematiky dějin, jež lze z české perspektivy nahlížet jako obecné a o konzistentní převyprávění událostí velkého konfliktu. Autor nezastírá snahu především celému konfliktu porozumět, i za cenu viditelné práce s odbornou literaturou. Neváhá nicméně své výklady dokreslovat citacemi z pramenů. Velkou předností práce je solidní autorova erudice v geografii oblasti dnešní východní části Spojených států amerických, což dokládá i početná obrazová příloha. Sympaticky vyznívá i tematická skladba jednotlivých kapitol, která se nebojí hrát cosi jako „ruské kuželky“ a klouzat tam i zpět mezi pomyslnými panáky velkých a malých dějin. Že se autor občas netrefil, neznamená, že při příštím hodů se taky netrefí. Příznivě rovněž vnímám, že se Zdeněk Kolafa pokusil do svého výkladu zařadit i úvahy historicko-antropologické, přičemž se vyhnul pokušení psát jako antropolog.

Práce má rovněž etický rozměr, neboť konflikt Britů, Francouzů, a především nativních kmenů hodnotí citlivě, a obezřetně. Ústí v zajímavou myšlenku, opět dokumentovanou mapovými přílohami, že skutečnost indiánských rezervací tzv. východní pobřeží nezná. Až teprve s dalšími desetiletími vzájemných konfliktů uzrála myšlenka původní obyvatele lokalizovat do vyčleněných oblastí, jež jim měly umožnit snad i důstojný život. Hodnocení výsledku necht' si prosím udělá každý sám. Válečníci z vyprávění známého v českém prostředí jako Poslední Mohykán tuto možnost nedostali. I o tom je práce Zdeňka Kolafy. Jeho studii shledávám jako přínosnou a doporučuji ji do finálního kola celostátní studentské vědecké konference.

V Ústí nad Labem 26. 02. 2020

Mgr. David Tomíček, Ph.D